

Cuprins

Picpus	5
Maigret și bătrina doamnă	109
Maigret intră în ring	225
Revolverul lui Maigret	339
Maigret în Arizona	455
Capcana lui Maigret	571
Maigret la Vichy	681
Maigret se infurie	795

GEORGES SIMENON

Integrala

Maigret

IV

Picpus

Maigret și bătrîna doamnă

Maigret intră în ring

Revolverul lui Maigret

Maigret în Arizona

Capcana lui Maigret

Maigret la Vichy

Maigret se înfurie

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM

2014

— Ce-i? Un pește mare, nu-i așa?

— Da.

Torrence îl aștepta, dar, înainte de a vorbi cu el, Maigret își sună soția.

— Nu conta pe mine în seara asta și, probabil, nici la noapte.

— Am bănuț cînd am văzut că n-ai venit.

Urmă o tăcere. Știa la ce sau, mai curînd, la cine se gîdea doamna Maigret.

— E vorba de el?

— În orice caz, încă nu s-a sinucis.

— A tras?

— Nu știu nimic.

Maigret nu le dezvăluisese totul celor de sus. Nu avea chef să le spună totul. Poate că grangurii îl vor mai agasa vreo oră, după care își va putea relua liniștit ancheta.

Se întoarse spre Torrence.

— L-ai găsit pe tinăr?

— Nu. Am stat de vorbă cu fostul lui șef și cu colegii. I-a părăsit în urmă cu doar trei săptămîni.

— De ce?

— A fost dat afară.

— Fura?

— Nu. Se pare că e cîstit. Dar, în ultimul timp, absenta mereu. La început, nu s-a supărat nimeni. Toți îl simpatizau. Apoi, întrucît lipsea din ce în ce mai des...

— Ai aflat ceva despre prietenii lui?

— Nimic.

— Vreo iubită?

— Nu vorbea niciodată despre problemele lui personale.

— Nici o „victimă” printre dactilografe?

— Una dintre ele, nu o frumusețe, mi-a vorbit despre el roșînd, dar am impresia că n-o băga în seamă.

Maigret ceru o legătură telefonică.

— Alo! Doamna Pardon? Aici Maigret. Soțul e acasă? Are zi lungă? Rugați-l să vină un moment la telefon, vă rog.

Voia să știe dacă nu cumva, mai tîrziu, doctorul se întorsese la Lagrange.

— Pardon? Îmi pare rău că te necăjesc, bătrîne. Ai bolnavi de consultat în seara asta? Ascultă. Se petrec lucruri grave legate de prietenul tău Lagrange... Da... Am fost să-l văd... A apărut ceva

nou de cînd am trecut pe la el. Am nevoie de ajutorul tău... Exact... Ar fi bine dacă ai trece să mă iei de la birou...

Cînd urcă iar scările, cu Lombras pe urmele lui, îl zări pe Pierre Delteil, pe care îl recunoscuse deoarece semăna mult cu fratele său.

— Dumneavoastră m-ați chemat?

— Sst!

Și arată spre reporter.

— Urmați-mă.

Îl duse sus și deschise ușa în momentul în care doctorul Paul se ridica, după o primă examinare a cadavrului.

— Îl recunoașteți?

Toată lumea amuțise. Asemănarea dintre cei doi bărbați făcea scena și mai neplăcută.

— Cine a făcut asta?

— E fratele dumneavoastră?

Bărbatul nu lăcrimă, ci strînse din pumni și din maxilare, iar privirea îi deveni fixă și dură.

— Cine a făcut asta? repetă Pierre Delteil, cu trei-patru ani mai tinăr decît deputatul.

— Nu știm încă.

Doctorul Paul explică:

— Glonțul a intrat prin ochiul stîng și a rămas în cap. N-a ieșit. După cîte pot să-mi dau seama, e un glonț de calibru mic.

La unul dintre telefoane, directorul Poliției Judiciare vorbea cu prefectul. Apoi se întoarse spre grupul care aștepta și transmise instrucțiunile venite de la minister.

— Un simplu comunicat de presă, care să anunțe că deputatul André Delteil a fost găsit mort într-un cufăr lăsat la bagaje în Gara de Nord. Cît mai puține detalii cu putință. Vom avea destul timp mîine pentru asta.

Judecătorul Rateau îl luă pe Maigret într-un colț al încăperii.

— Crezi că e o crimă politică?

— Nu.

— Vreo femeie la mijloc?

— Nu știu.

— Ai vreun suspect?

— Voi ști mîine.

— Sper că mă vei ține la curent cu mersul anchetei. Sună-mă, chiar și noaptea, dacă apare ceva nou. Mîine voi fi la birou de la nouă dimineața.

Maigret dădu vag din cap și se duse să schimbe câteva cuvinte cu doctorul Paul.

— S-a-nțeleș, bătrîne.

Paul plecă la Institutul Medico-Legal să facă autopsia.

Timpul trecuse pe nesimțite. Se făcuse deja zece seara cînd siluetele întunecate coborîră una după alta scara prost luminată. Jurnalistul nu-l slăbea pe comisar.

— Intră un moment în biroul meu. Aveai dreptate. Un pește mare. André Delteil, deputatul, a fost asasinat.

— Cînd?

— Încă nu se știe. Cineva i-a tras un glonț în cap. Cadavrul a fost găsit într-un cufăr lăsat la bagaje în Gara de Nord.

— De ce a fost deschis cufărul?

Reporterul înțeleșese imediat.

— Atît pentru astăzi.

— Aveți o pistă?

— Atît pentru astăzi.

— Veți lucra toată noaptea la cazul ăsta?

— Posibil.

— Și dacă v-aș urma pas cu pas?

— Te-aș aresta la primul pretext și te-aș ține la răcoare pînă mîine dimineață.

— S-a-nțeleș.

— Atunci totul e în regulă.

Pardon bătui la ușă și intră. Reporterul întrebă:

— Cine e?

— Un prieten.

— Aș putea ști cum îl cheamă?

— Nu.

În sfîrșit, rămaseră singuri. Maigret își scoase haina și își aprinse pipa.

— Ia loc. Înainte să mergem acolo, aș vrea să avem o mică discuție, și e mai bine aici.

— Lagrange?

— Da. Mai întîi, o întrebare. Chiar e bolnav, și cît de grav?

— Mă așteptam la asta și m-am gîndit tot drumul, pentru că nu e ușor de dat un răspuns categoric. E bolnav, asta e sigur. Suferă de diabet de vreo doisprezece ani.

— Ceea ce nu-l împiedică să ducă o existență normală?

— Aproape. Îl tratez cu insulină. L-am învățat să-și facă singur injecțiile. Când nu ia masa acasă, are întotdeauna un mic cântar în buzunar ca să cîntărească unele alimente. E un lucru important când te tratezi cu insulină.

— Știu. Mai departe?

— Vrei un diagnostic în termeni tehnici?

— Nu.

— A suferit dintotdeauna de o deficiență glandulară, așa cum se întâmplă cu majoritatea celor care aparțin acestui tip fizic. E un om moale, impresionabil, ușor de doborât.

— Starea lui actuală?

— Aici situația e mai delicată. Azi-dimineață am fost foarte surprins când l-am găsit în starea în care l-ai văzut. L-am consultat îndelung. Deși hipertrofiată, inima nu e în stare proastă, nu mai mult decît acum o săptămînă sau două, când Lagrange circula normal.

— Te-ai gîndit la posibilitatea unei simulări?

Pardon se gîndise, se vedea după stînjeneala lui. Și, scrupulos, își căuta cuvintele.

— Presupun că ai motive temeinice să-ți pui astfel de întrebări?

— Motive grave.

— Fiul lui?

— Nu știu. E mai bine să te pun la curent. În urmă cu patruzeci și opt de ore, poate mai mult, poate mai puțin, vom ști curînd, un bărbat a fost ucis, mai mult decît probabil în locuința din strada Popincourt.

— A fost identificat?

— E deputatul Delteil.

— Se cunoșteau?

— Ancheta ne-o va spune. Totuși, ieri seară, în timp ce cinam la tine și vorbeam despre el, François Lagrange aducea un taxi în fața casei și, cu ajutorul șoferului, cobora un cufăr care conținea cadavrul pentru a-l duce la Gara de Nord. Te surprinde?

— Pe cine n-ar surprinde?

— Acum înțelegi de ce vreau neapărat să știu dacă azi-dimineață, când l-ai examinat, François Lagrange era chiar atît de bolnav pe cît voia să se creadă sau dacă simula.

Pardon se ridică.

— Înainte de a răspunde, aș prefera să-l examinez din nou. Unde e? Se aștepta ca Lagrange să fi fost adus la Poliția Judiciară.

— Tot la el acasă, în pat.

— Nu știe nimic?

— Habar n-are că am descoperit cadavrul.

— Și ce vrei să faci?

— Să merg acolo împreună cu tine, dacă nu ai nimic împotrivă.
Îi ești prieten?

Pardon ezită, apoi răspunse cu sinceritate:

— Nu!

— Îl simpatizezi?

— Să spunem că mi-e milă de el. Nu-mi făcea deloc plăcere să-l văd intrînd în cabinetul meu. Mai curînd simțeam o anumită jenă, așa cum mi se întîmplă întotdeauna în prezența moliiilor. Dar nu pot să uit că și-a crescut singur cei trei copii, nici că, atunci cînd vorbea despre fiul lui cel mic, vocea îi tremura de emoție.

— Sentimentalitate exagerată?

— M-am întrebat și eu. Nu-mi plac bărbații care plîng.

— I s-a întîmplat să plîngă în fața ta?

— Da. Îndeosebi cînd fata l-a părăsit fără ca măcar să-și lase adresa.

— Am stat de vorbă cu ea.

— Și ce-a spus?

— Nimic. Ea una nu plînge! Vii cu mine?

— Presupun că va dura ceva timp?

— S-ar putea.

— Îmi dai voie să o sun pe soția mea?

Se făcuse noapte cînd urcară în una dintre mașinile prefecturii. Pe drum, amîndoi păstrară tăcerea, cufundați în gînduri, imaginîndu-și, probabil, cu oarecare teamă scena cu care aveau să aibă de-a face.

— Oprește în colțul străzii, îi ceru Maigret șoferului.

Îl recunosc pe Janvier în fața imobilului cu numărul 37 bis.

— Unde e colegul tău?

— Din precauție, i-am spus să stea ascuns în curtea imobilului.

— Și portăreasa?

— N-are grija noastră.

Maigret sună și îl invită pe Pardon să treacă înaintea lui. Cămăruța portăresei nu era luminată și femeia nu-i întrebă cine erau, dar comisarul avu impresia că zărește pata albicioasă a feței în spatele geamului.

Sus, la trei, era lumină în una dintre camere.

— Să urcăm...

Nu găsi butonul soneriei în întuneric, deoarece întrerupătorul electric nu funcționa, așa că bătuse la ușă. Se scurse mai puțin timp decît dimineață înainte ca o voce să întrebe.

— Cine e?

— Comisarul Maigret.

— Un moment, vă rog...

Probabil că Lagrange își îmbrăca din nou halatul de casă. Mîinile îi tremurau, deoarece răsuci cu greu cheia în broască.

— L-ați găsit pe Alain?

Îl zări imediat pe doctor în semiobscuritate și se schimbă la față, devenind și mai palid ca de obicei. Rămase locului, nemișcat, neștiind ce să facă, nici ce să spună.

— Ne dai voie să intrăm?

Maigret adulmecă aerul și recunoscuse mirosul care îi înțepa nările: un miros de hîrtie arsă. Barba lui Lagrange mai crescuse puțin de dimineată, iar pungile pe care le avea sub ochi erau și mai umflate.

— Dată fiind starea dumentale de sănătate, spuse în sfîrșit comisarul, n-am vrut să vin fără medicul care te tratează. Pardon a acceptat să se deranjeze. Presupun că nu refuzi să fii examinat?

— M-a consultat dimineată. Știe că sînt bolnav.

— Dacă ai să te reîntorci în pat, are să te examineze din nou.

Lagrange vru să protesteze, se văzu după privire, dar se resemnă, intră în dormitor, își scoase halatul și se întinse pe pat.

— Descoperă-ți pieptul, spuse cu blîndețe Pardon.

În timp ce era consultat, bărbatul privea fix în tavan. Maigret se plimba prin încăpere. Se apropie de cămin, ridică o clapă neagră de cenușă și descoperi hîrtii calcinate, care fuseseră transformate aproape în praf cu vîtraul.

Din cînd în cînd, Pardon murmură termeni profesionali.

— Întoarce-te... Respiră... Mai adînc. Tușește...

Nu departe de pat se afla o ușă. Comisarul o deschise și găsi o cameră neocupată, probabil a unuia dintre copii, cu un pat de fier căruia i se luase salteaua. Apăsă pe comutator. Camera devenise un fel de debara. Într-un colț zăceau un teanc de hebdomadare, cărți fără copertă, inclusiv manuale, și o valiză din piele plină de praf. În dreapta, lingă fereastră, o parte din podea, care avea forma cufărului găsit la Gara de Nord, era mai deschisă la culoare decît restul.

Cînd Maigret reveni în camera vecină, Pardon stătea în picioare cu un aer preocupat.

— Rezultatul?

Medicul nu răspunse imediat, evitînd privirea lui Lagrange ațintită asupra lui.

— Cred în mod sincer că e în stare să-ți răspundă la întrebări.